

ZPRÁVODAJ KESL RYU

Nejdůležitější body:

- Z důvodů plánování veškerých akcí hodně dlouho dopředu, je třeba se již dnes předběžně přihlásit na letní kemp.
- Zimní kemp je za dveřmi, pokud ještě nemáte uhrazeno, je třeba obratem učinit uzávěrka účastníků je 7.2.2020.
- Průkaz a zaplacenou známku ČSKe musí mít VŠICHNI členové našeho klubu...

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

Uvnitř tohoto vydání:

Naši reprezentanti 2
na ZODM úspěšně...

Dodržování hierarchie... 2

Dneska mám narozeniny... 2

Pár řádků nejen pro rodiče... 3

Moudra starých mistrů... Odvaha... 3

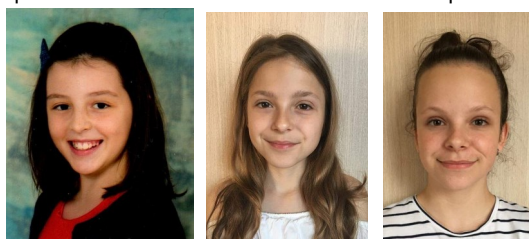
VC Trutnova... 3

Moje cesta bojovým uměním... 4

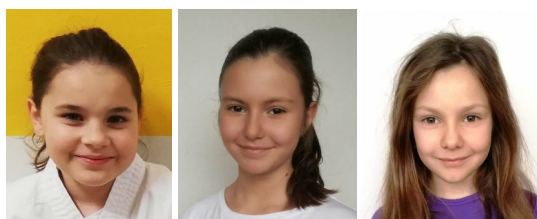
NEJLEPŠÍ KARATEKOVÉ KESL RYU 2019

K loučení se starým rokem už tradičně patří vyhlášení těch nejlepších karatekū našeho SK. Určitě není pozitivní, že nebýt Jáchyma a master, ti starší a navíc nositelé mistrovských stv se nijak zvlášť neumístili. Není zde třeba rozebírat proč tomu tak je, to je na každém, jak karate a členství v klubu bere. Snažíme se, aby to bylo jinak, ale záznaky neumíme. Potešitelný je přístup většiny začátečníků a nezbyvá než věřit, že energie do tréninků a cílevědomost jim vydrží co nejdéle. Nejlepší z „D“ byli jako ti nejlepší vybráni Goliánová Sára, Golián Tomáš, Sofie Bejvančíková, Laura Hořínková, Bára Hořínková, Štěpán Kunc a Barbora Kurzová. Speciální cenu dostali Veronika Dvořáková

minimum a to hlavně díky horší nebo špatné docházce. Pořád se snažíme, často bez většího úspěchu vysvětlovat, že nejlepší karateka není automaticky nejlepší závodník. A tak ve slečnách sice máme pár těch,

které ze závodů medaile občas nosí, ale mírně řečeno klub a lidé v něm jsou jim „ukradeni“. A tak bezkonkurenčně nejlepší byla Barborka Šťastná, 2.místo Veronika Rešová a třetí místo Míša Rešová. V pánské skupině se místo mistrovských stv, jak již bylo řečeno, do čela dostali ti mladší a teprve konec roku rozhodl, kdo a na jakém místě skončí. Nakonec závěrečný finiš nejlépe zvládl Jáchym Hořák, těsně za ním se umístil Matyáš Houska a jako třetí Honza Stránský. Co si popřát

a Nikola Sibřínová obě za umístění v tabulce nejlepších karatistů klubu. Samotná tabulka nejlepších se doslova smrškla na úplné

do nového roku? Aby se do tabulky nejlepších dostalo podstatně více karatistů a svoje umístění brali s větší prestiží a uvědomili si, že lepší svět nebo mobil může mít prakticky každý, protože to je o tom, že to dostanu nebo si to koupím. Být výjimečným se koupit nedá. To si každý musí vybojovat a následně zasloužit...

KONEC ROKU VYŠŠÍ STV TĚM, KTEŘÍ KARATE ŽIJÍ

Vyšší STV Dan si může dnes udělit prakticky kdokoli a kdekoliv. Ale tím svojí cenu ani neztrácí, neztrácí ani smysl. Vždy se jedná o velmi osobní věc, posun v určité osobní cestě a ten kdo získá vyšší STV se jednak s hrdostí může ohlédnout za svojí dosavadní cestou a jednak má vizi do budoucna. Pak má dosažený stupeň cenu. Zdali mu to ostatní přejí, nebo se zadusí závisť, to je pravému karatistovi jedno. Závěr roku byl současně i vysokým oceněním **Hanky Vašíčkové** a udělení **5.Danu** za 22 let obětavé práce a jako opravdového a příkladného karatistovi. **3.Dan** byl

udělen **Kačce Keslové**, která sice karate žije „jenom“ 10 let, ale za tu dobu stihla v karate pochopit a pro karate udělat víc než někteří mistři, kteří sice karate dělají, ale nežijí ho a nebo hledají jiné cesty a pravé myšleni samurajů jim uniká. Obě jsou pravým vzorem karatisty. Za to jim patří úcta a respekt protože vyšších danů v republice máme hodně opravdových mistrů zas tolik není. Tak že gratulace a dík že jste!

NAŠI BORCI JAKO REPREZENTANTI PRAHY NA ZODM ÚSPĚŠNĚ

Ve dnech 20 až 24.ledna proběhla zimní olympiáda všech krajů v Karlovarském kraji ve městech Karlovy Vary, Mariánské lázně, Jáchymov, Cheb. V rámci zodm absolvovali karatisté v Mariánských lázních dvou-denní turnaj. Výběr reprezentace Prahy se skládal mimo dvou výhradně z našeho klubu ve složení Barbora Šťastná, Zdeněk Šimon, Vojtěch Andrš, Michaela Rešová, Charlota Seniv a Andrea Šimonová, reprezentaci vedli K. Kesi a K. Keslová. Že si nevedli vůbec špatně, i když hlavně zásluhou medailistů, svědčil fakt, že přinesli Hl. městu Praze cenné body pro konečné hodnocení, kde se Praha umístila na 6.místě. Než se dostaneme k samotným výsledkům je třeba říct, že pořadatelům se

šiny taková rekreačka hlavně z fyzické vybavenosti a dovednosti. Myslím, že všichni ti krasobruslaři, sjezdáři, hokejisté atd. by se s vybavením většiny karatistů nedostali ani na okresní přebor. Ale k výsledkům Zlato Barborka Šťastná-kata st. žákyně, bronzová medaile Barborka kumite st. žákyně a ještě jeden bronz přidal v dorostu kumite Zdeněk Šimon. I další místa byla bodovaná a protože se tady sešli prakticky ti nejlepší z celé ČR i další umístění cenná. 5.místo Barborka Šťastná, kumite tým st.žáci, 5.místo Charlota Seniv, kumite tým st.žáci, 5.místo Zdeněk Šimon, kata tým dorost, 5.místo Miša Rešová, kata tým dorost 5.místo Vojta Andrš, kata tým dorost, 5.místo Vojta Andrš, kumite dorost, 5.místo Miša Rešová, kata dorost, 7.místo Barbora Šťastná, kata tým st.žáci, 7.místo Charlota Seniv, kumite st.žákyně. Myslím že i přes

takové mini OH povedly a je to super věc, protože mnoho vítězů olympiády mládeže se později na opravdové OH dostali. Pokud jsem sledoval sportovce ostatních sportů, byl zřejmý fakt, že karate je z drtivě vět-

skutečnou zimu si to všichni užili a ZODM splnila i motivační smysl. Všem díky za reprezentaci a zase příště...

DODRŽOVÁNÍ HIERARCHIE NEMÁ NIC SPOLEČNÉHO S POVYŠOVÁNÍM ČI ŠIKANOU

Hierarchie-řecky hieros-posvátný, archein-vládnout. Hierarchické uspořádání je velmi přehledné, a to i při velkém počtu prvků. Dovoluje účinnou dělbu činnosti, spolehlivé řízení i předávání povelů a pokynů a umožňuje i jasné přidělení odpovědnosti. Proto se dodnes užívá tam, kde na těchto vlastnostech nejvíc záleží: v armádě, v policii, v úřadech a podobně. V bojových uměních dálného východu byla hierarchie naprosto automatickou záležitostí nejen z důvodu disciplíny a vojenského drilu v těchto uměních nezbytné, ale i vzhledem k úctě a respektu ke komukoliv, kdo se v bojovém umění posunul dále než druhý. Úcta a respekt k autoritám začíná úctou a respektem k rodičům, posléze učitelům a dále ke všem, kteří to dotáhli v čemkoliv dále než já. Dříve toto bylo automatické, dnes si rodiče doslova podřezávají pod sebou větve, když před svými dětmi kritizují a urážejí učitele, včetně ostatních činitelů ať v dalších výchovných institucích, nebo řídicích či vládních funkcích. Jsou pak nemile překvapeni, když postupem času ztrácí svoji autoritu a marně se dovolávají úcty a respektu. V karate díky novodobé zcestné výchově, neustálé veřejné dehonestaci „těch nahoře“, těmi co „ví“ a díky i stálému úpadku trenérů, kteří se sice honosí vyššími stv, ale tradice a odkazy starých mistrů jsou jim cizí, se ztrácí kouzlo bojových umění spolu s vyšší morální vlastností samurajů. Tkzv. spor-

tovní karate, které je odproštěno od tradice, řadí karate na jakýsi podprůměrný rekreační sport. Karate bylo vždy karate DÓ. Cesta. Jedině pochopením této cesty můžeme využít karate v celém svém kouzlu, které nám nabízí a jediné tak se můžeme stát opravdovými životními bojovníky a nejen si na ně hrát. Technické stupně-pásy, jsou stejně jako v armádě, či ostatních ozbrojených složkách šarže, bez kterých by systém nefungoval. Bylo by to jako dnes ve společnosti či hospodách, každý by „kecal“ do všeho, aniž by byl na úrovni těch, které kritizuje. I v našem klubu, jehož vedení se snaží jít cestou odkazu starých mistrů jakoby úcta a respekt k těm, kteří ušli ke své dokonalosti delší cestu, upadal. Těžko se přesvědčují hlavně mladí bez pomoci rodičů, či těch „mistrů“ v našem klubu, proč je třeba ctít vyšší STV a prokazovat mu úctu a respekt. Já se nevzdávám po celou dobu svého karate a důraz na etiketu a hierarchii budu nadále prosazovat a pokud bude třeba zabijuji proti dnešní době a třeba i některým rodičům. Proč tento článek? Autority je třeba ctít, hierarchii dodržovat, úctu k těm, kteří dokázali víc než já je nezbytností, jinak se z demokracie stává anarchie. V karate je třeba ctít a mít respekt k vyšším STV. Ale vyšší STV má povinnost chovat se a jednak tak, aby si úctu a respekt zasloužil. Tak co vyšší STV a rodiče. Jdete do toho se mnou????

JÁ MÁM DNESKA NAROZENINY...“a tak malá zpověď“...

1.února 1980 jsem poprvé vstoupil do Doja. Tak že v karate-světě je mi 40 let :-). Krásný věk. Já nechci své narozeniny rozpívat, co jsem zažil a poznal stovky a stovky tváří víceméně popisují v četbě na pokračování vždy na konci zpravodaje. Foto ještě dozpominávám na FB a to je tak asi vše, co je nezbytné k narozkám. Víím že dnes jsou v módě meditace, návštěvy Tibetu, procitnutí v jiné víře a pod. Někteří lidé si museli „hrábnout na dno“, aby si vážili maličkostí, některé musela postihnout vážná choroba, aby si vážili každé minuty svého života. Já naštěstí nemusel absolvovat nic z toho a přesto si vážím každé minuty svého života a vážím si každé maličkosti. Dovedu si opravdu vážít dobrého člověka, vnímám s úctou a díky nezištné lidi a snažím se ve světě vidět to hezké. Je super, když je v televizi

něco smutného nebo tragického tak jí vypínám. V životě to ale tak nejde, a proto jsem uvnitř optimistou. Rád se směji a mám rád veselé lidi, co mají radost ze života, nepomlouvají, neintrikují a jsou rovní. Můj vyšší STV mi závidí plno lidí, ale pro mě znamená pouze prostředek, který mi drží karategi a současně mi připomíná, že jdu nejspíš dobrou cestou. Přes svoje obí vnímám přes 2500 tváří s kterými jsem cvičil, vnímám každé dojo kterým jsem prošel, vnímám to dobré i někdy špatné co jsem zažil. Nejsem velký mistr, jak mnozí o sobě tvrdí. Jsem jen ten co žije karate. Čím jsem dnes mi dalo karate a každý, komu jsem možná pomohl v začátku jeho životní cesty je pro mě největší odměna. Pokud by mi někdo chtěl dát dárek, tak tím, že zkusíte pochopit že karate je cesta! Cesta být lepším!!

PÁR ŘÁDKŮ, NEJEN PRO RODIČE - JAK SE VYCHOVÁVAJÍ SLAVNÉ DĚTI

Přestože „mamma Jagr“ nikdy nenastoupila do žádného zápasu, byla jednou z nejslavnějších osob kanadské NHL. O kanoistovi M. Doktorovi se ve sportovním světě mluvilo v množném čísle: „Už přijeli Doktorovi?“ ptávali se pořadatelé a soupeři, neboť se rozumí, že olympionik přijede s celým rodinným týmem. Podíváte-li se pozorně na fotografii J. Novotné s maminkou, neviděli jste jen jednu vítězku, ale hned dvě. Ať už jsou rodiče slavných dětí všem na očích tak zřetelně jako v těchto případech, nebo se snaží před světem spíše skrýt, je jisté, že by děti bez jejich pomoci tak ohromujících výsledků nikdy nedosáhly. Pořtebovali téměř všechny rodičovský čas, vůli, sebezapření. Místo společných večerů tréninky a překotné dohánění školních povinností. Místo víkendů zápasy, místo dovolené soustředění. A také peníze, hodně peněz. V současné době pohltí příprava na skvělou sportovní kariéru často i všechny rodinné úspory. Za těchto okolností tedy nemůže být vůbec pochyb o tom, že maximální úspěch je zároveň rodičovskou záležitostí. Jak daleko by jste byli ochotni zajít vy, kdyby jste věděli že vaše dítě je v něčem dobré, až z toho mrazí v zádech? Jak by jste se vyrovnávali s trémou, stresem, větrem v rodinné kase a ztrátou soukromí? Nechali by jste si od trenéra diktovat, co máte vařit k zítřejší večeři a v kolik hodin musíte v neděli vstávat? Za sebe odpovídám: Nevím, nevím.. **JAK NAKLÁDAT S TALENTEM:** 1/ Chce-li být vaše dítě slavné, pomozte mu vidět situaci realisticky. Promluvte si s jeho uč-

teli a trenéry a společně odhadněte, zda je jeho cíl reálný. Promluvte si také s rodiči dětí, které v daném oboru už „jedou“ a zjistěte si, kolik času, peněz a úsilí je to stojí. Pak si položte sami otázku, jestli na to opravdu máte elán a materiální prostředky. 2/ Zeptejte se sami sebe, zda jde o skutečný zájem vašeho potomka, nebo jen o vaše přání. Dejte mu šanci, nabídněte mu několik kroužků. Rodiče úspěšných dětí se shodují, že jejich děti obvykle přemlouvaly je. 3/ **Nepřechvalte nadané dítě. Chvalte jeho snahu, ale nekomentujte výsledky, to je trenérova práce. Zatím co on by měl vyzvednout jeho break, vy fakt, že pomohl kamarádovi na brusle, nebo že si před tréninkem stihl napsat domácí úkol. Dítě musí mít jistotu, že vaše láska k němu nijak nesouvisí s pozicí na juniorském žebříčku. Pak totiž lépe snáší neúspěchy.** 4/ Věnuje-li se vaše dítě sportu nebo mění, podporujte ho, aby cvičilo, nebo trénovalo, ale nevyvíjejte žádný nátlak na úspěšnost. Jestliže prochází dlouhodobým obdobím nezájmu, možná by mělo přestat. Talent, který jste rozvíjeli, nemusí být jediný. Snadno by se mohlo stát, že po urputném úsilí vychováte z človíčka, který se mohl stát geniálním bankéřem průměrného klavíristu. 5/ **Když se zrovna nedaří, mějte pochopení. Nepouštějte se do dlouhých srdceryvných rozborů neúspěchu, neobviňujte z něj rozhodčího, trenéra, sami sebe, natožpak dítě. Váš byt by měl být místem, kde nekraluje úspěch, ale láska.** Článek pro ty, kteří chtějí být výjimeční. Nejedná se o rekreační sport :-).

MOUDRA STARÝH MISTRŮ...ODVAHA...

Často se mě ptají, jak lze najít odvahu, která je nutná v každém boji a všeobecném životě. Lidé nepochybně myslí, že jsem zcela výjimečně odvážný muž, protože mnohokrát ve svém životě jsem byl v nebezpečných situacích, ve kterých okamžik mohl rozhodnout o životě a smrti. Ve skutečnosti jsem ale zvládal různé situace s různými reakcemi. Často jsem se považoval za ostudného zbabělce. Někdy jsem naproti tomu jednal s překvapivou opatrností a naopak v některých okamžicích jsem ukázal lví odvahu. Každý člověk nejspíš prožil odvahu i strach. To vše závisí na duševním stavu jednotlivce a na okolnostech momentálního okamžiku. Ale ohlédneme-li zcela od toho, je odvaha důležitá. Nikdo se nebojí rád a jsem si jist, že ženy stejně jako muži by byly rády vždy statečné. Nejrychlejší cesta jak dosáhnou statečnosti, je jít stále jednou zvolenou cestou a být připraven, sám položit život za spravedlnost. Člověk se nemusí ničeho bát, když jde svou cestou, spojuje ji s cestami ostatních lidí a nestará se o slávu a bohatství. „Ten, kdo je čistý, je jako bůh energie“. To znamená, že se člověk nemusí ničeho bát, když má čistého ducha, když se nemusí za nic stydět a nemá pochybnosti o cestě, kterou chce jít. Takový člověk už věnoval svůj život službě ostatním lidem a je proto připraven, postavit se s klidem každému nebezpečí. Sokrates by mohl vysvětlit mé stanovisko. Jeho mimo-

řádná odvaha se poznala, když jednoho dne jeho armáda a ta nepřátelská odpočívala tak blízko sebe, že na sebe mohly dohlédnout. Sokrates se doplazil do nepřátelských linií, udělal si obrázek o situaci, otočil se a neobjasně krácel nazpět. Později se bránil provést útěk z vězení, protože by vlastenecký člověk a tím by porušil aténský zákon. S hlubokou odvahou pak vypil jed, čímž završil svůj rozsudek smrti. Byl hluboce spravedlivý člověk a byl přesvědčen o správnosti své filozofie proto neznal strach. Podobné přesvědčení a oddanost spravedlnosti nám může pomoci dívat se odvázně do očí malých a velkých požadavků každodenního života. Miyamaoto Musashi jednou řekl, že nelituje žádných svých činů. Když má člověk důvěru ve svá vlastní slova, svou snaživost, své myšlenky a činy a dává ze sebe vždy to nejlepší, nemá důvod litovat výsledků svých činů. Strach a chvění jsou údělem člověka, který se jen málo snaží, ale přesto doufá, že všechno bude tak, jak si představoval.

Velmistr Masutatsu Oyama 10.Dan

VC TRUTNOVA - SOUTĚŽE VHODNÉ PRO ZAČÍNÁJÍCÍ

Pokud děláme sport a nesoutěžíme, je to jako malování bez tužky či štětce. Není to nic. No nic...rekreační sport není nic, ale dá se dělat s minimem nákladů bez zjevné kontroly, zdali mé snažení má nějaký účel či cíl. V karate dnes máme tu výhodu, že soutěží, kde si můžeme ověřit jak na tom jsme je opravdu hodně a tak můžeme vybírat, zdali jsme začátečníci, nebo zkušení borci a podle toho turnaje vybírat, aby naše snažení bylo motivující a současně nebylo stresující. VC Trutnova z důvodu, že přímo navazovala na ZODM, kde se utkali ti nejlepší z republiky a ti nestíhali se zúčastnit zde, byla přesně tou soutěží, která může zvýšit motivaci a přitom není tak obsazená, aby bylo nemožné nějakou tu medaili vybojovat. Z našeho klubu se zúčastnila minivýpra-

va a že se dařilo dokumentují následující výsledky. Františka Kašparová 1.místo kata, Charlota Seniv 1.místo kumite, Mikuláš Pater 1.místo kata i kumite, Lucka Paterová stejně tak 1.místo kata i kumite, Pater Timon bronz v kata, Matyáš Houska stejný kov v kata a Kristýna Čermáková 3.místo v kumite. Gratulujeme a díky za reprezentaci našeho klubu.

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance... pokračování ze zpr.8/2019..Mohli jsme se potřhat smíchy, jak se pořád jak ona, tak její trenér ptali, jestli se nestala chyba a myslím že i Míla si to tehdy užíval, jak jim vysvětloval že vše je v pořádku. Rychlost času v takovéto aktivitě je přímo vražedná, od zimního soustředění proběhlo pár dní a již je přede dveřmi letní. Pokud je řeč o soustředění na Černé hoře, bylo to něco úplně jiného než běžná akce. Myslím že všichni v počtu sedmdesáti si to užili skvěle. Nejdříve se málem uvařil Myšák (moje škoda 120) protože na něj byl výjezd na Černou horu příliš. Instruktaž a praxe se zbraněmi dálného východu vzbuzoval maximální zájem nejen personálu hotelu, ale jeho dalších rekreatantů-nadšenců horské turistiky. I naše bojové hrátky v místních lesích a karate celkově bylo neustále středem pozornosti vykulených turistů a spouště fotoaparátů jsme vnímali takřka na každém kroku a tak jsme si mnohdy připadali jako hollywoodské hvězdy. Jedna z výjimečných akcí z která se neodmyslitelně zapsala do dějin našeho ka-

bylo jasné kdo bojuje proti komu a tím byl nakonec poklad uhájen, ale pouze do doby kdy se všichni po akci sešli. Personálu hotelu nešla do hlavy vitalita ninjů, kteří se převlékli a po půlnoci se disciplinovaně dostavili do kavárny, kde proběhlo hodnocení a trenér musel přivít obě oči, protože ještě hodně po třetí hodině ranní se probírali zážitky této super akce. Opět nezapomenutelné soustředění a pochopitelně se nikomu nechtělo domů. Ale sotva uschly vypraná kimona, už naplánovaná exhibice na pionýrském táboře v Jaroslavicích. Díky šéfovi akce se šíleně bloudilo, část jela vlakem, část autem, ale nakonec před půlnocí alespoň studené buřtíky v místě konání a druhý den více jak tři sta dětí tleskalo našemu bojovému řádění. Dokonce i autogramiáda byla a kdyby mi Růža při přerážení nezlomil hůl od koštěte místo boku o hlavu (prý se netrefil), tak vše skončilo úplně bez zranění. V našem podání byl o karate velký zájem, kde jsme jednak předváděli tajuplné bojové umění a přidávali i komické prvky. Chvilku čas oddechu doma a hurá

rate byla zkouška karatistů v praktické sebeobraně. Čtyři odvážní, nebezpečnost skutečnosti nepředpokládaje, trenér, Břetě Bušo, Roman Vaněček a Miloš Flek si nasadili masky, a s naprosto nedostatečným ochranným vybavením vyrazili do místních hvozdů reálně přepadávat všechny karateky v počtu 70. Přepadený musel zachovat rovnováhu a reálně se ubránit. Nutno podotknout že přepadávání bylo tak reálné, že zkoušení zapomínali kdo se skrývá pod maskou. Například Filip mě trefil kamenem do hlavy, Martin Štěpánek našel obrovský sochor udeřil mě s ním těž do hlavy a nestačilo mu ani když jsem padl, ještě ho na mě hodil, Jaroslav mě ve strachu kopnul mezi nohy atd. Mým kolegům ninjům se nevedlo lépe. Roman byl Edou napůl knokautován, tak že akce musela být na čas přerušena. Břetě uchoпил malý Olda za genitálie a nechtěl povolit ani po důrazném „jame“ od trenéra. Markéta Kostíková se s násilníkem Břetě naopak snažila vypořádat dialogem, ale to neklaplo tak že pokračování zabránilo opět trenérovo jame. Pak přijela z Jánkových lázní veřejná bezpečnost, protože přišlo udání od turistů, že na Černé hoře jsou návštěvníci brutálně přepadáváni. Brutál to každopádně byl, ale SNB jsme to nakonec vysvětlili. A kdo byl nejlepší a nejtvrdší sebeobránce? Rozhodně Míra Čáslavka, Olda Novotný, Eda Klein Petr Slaviček, Vlodo i Sláva Grulové a další. Ve slečnách kralovaly Ivča, Radka Starostková a další. Když pominu všechny akce jako o mistra šurikenu, pohár kata, zkoušky a další, rozhodně je na místě se zmínit ještě o jedné akci, která toto soustředění udělala nezapomenutelné. Překvapením pro všechny byla noční „Akce Ninja“. Několik skupin mělo tajně a potichu najít poklad Ninjů (dvě lahve šampaňského), které hlídalo navíc komando Kesl, Čáslavka, Bušo, Flek, Ivča, Slaviček a Vaněček. Ostatní jímala hrůza, jednak z absolutní tmy Černé hory a jednak z vyzbrojených strážců pokladu nunchakami a tyčemi. Dle pravidel, pokud narazila skupina na druhou, bylo třeba bojovat a tým který byl přemožen, nemohl pokračovat. Tak se stalo, že se týmy navzájem vyhýbaly jak se dalo a k půlnoci se v malém lesíku kde byl ukryt poklad najednou setkala cca 40 ninjů. Nastal lítý boj, kde mnohdy ne-

na srpnové soustředění do Řevnic, na které si mě pozvalo TJ Parku kultury J.F. Silné vedro dopadalo na všechny, ale vojenský drill musel být a tak marně borci prosili o výměnu tréninku za koupání. Chybička se ale vloudila odjinud. Místní slečna rekreatka, nejspíš fanyнка karate, si při opalování odhodila vršek a trenér sice využil všech možných prostředků na karateky při zdůrazňování nezbytnosti koncentrace na cvičení kata, ale úspěch minimální. Ještě že vždy nadešly příjemné podvečery a po přednášce nastal čas na tmelení kolektivu u kytarky a doplněním tekutin. Avšak i toto soustředění se zapsalo něčím speciálním do dějin našeho karate. V pondělí večer po přednášce již probíhalo tmelení kolektivu, když přiběhli dva vyděšení kluci, že potřebují zachránit svoji patnáctiletou kamarádku ze spárů nějakých feťáků. A tak nebylo moc co řešit, jediný problém byl, že všichni moji karatekové byli spíš mladší a tak bylo třeba vybrat pár borců a ozbrojení nunchakami a i přes únavu po náročném dni jsme museli běžet takřka 2. km k místu přepadení. Na místě

bylo jasné, že zákrok je nezbytný. Nejdříve po určité hrozbě se několik podnapilých mladíků vyděsilo a po určité tahanici nám dívku vydali. Posléze však zjistili, že moje parta jsou sami mladíci, rozbili lahve a hurá na nás. Ústup se povedl až k domu unesené, avšak tam došlo ke zmatku, částečnému vyděšení mých borců a tím i taktika nevyšla a tak se všichni rozutekli a já tam zůstal sám. Dva útočníky se povedlo odrazit, ale proti takřka dvoumetrovému chlapovi pod drogou a navíc ozbrojeného trubkou od lešení se bojovalo špatně. Nakonec po oboustranné tvrdé výměně, kdy údery nunchakou do soupeře neměly takřka žádnou účinnost, jsem po vykrytí několika úderů trubkou šťastně přeskočil plot a ztratil se v ulicích Řevnic. Zakrátko jsem sice částečně domláčen, ale spokojený že se nikomu nic nestalo, seděl se svými karatisty a hodnotili jsme akci v realu. Na toto soustředění budeme všichni dlouho vzpomínat a zvláště já, když jsem si poprvé vyzkoušel boj o holý život, zvláště ve chvíli, než se mi podařil taktický útěk... pokračování příště...